

Elena Nightingale

NEM VOLT SZÖVEGKÖNYVÜNK

...MÉGIS MEGTANULTUNK SZERETNI

 Publio

Elena Nightingale

NEM VOLT SZÖVEGKÖNYVÜNK

...mégis megtanultunk szeretni

Copyright © Elena Nightingale, 2026
Minden jog fenntartva!

Kiadta a Publio Kiadó Kft.,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
publio.hu

ISBN: 978-615-103-515-3
Szöveg © Elena Nightingale 2026

I. RÉSZ

Valamikor régen, az idők kezdetében,
Egy fiú, s egy lány, egymásra talált a hajnali fényben.
Ég és föld – hangzott a kegyetlen ítélet.
A két szerelmest azonban egymáshoz sodorta a végzet.

Prológus

Valószínűleg mindannyian eljátszottunk már a gondolattal: *mi lenne, ha...?* Mi lenne, ha egyszer csak valami egészen váratlan történe, valami filmszerű fordulat, ami felforgatná az életünket? A legtöbb ember azt mondja, ilyen csak a mesékben van – és igazuk is van. De ettől még néha jólesik elképzelni, hogy a legvadabb álmaink talán mégsem olyan elérhetetlenek.

Rólam annyit érdemes tudni, hogy huszonnyolc éves vagyok, és bizonyos szempontból eléggé földhözragadt ember: a tényeket kutatom, a múltat tárom fel, az igazság érdekel. Ennek ellenére egy mások által kevésbé ismert részem még mindig hajlamos beleesni abba a csapdába, hogy elhiggye: a filmek nem csak történetek, hanem akár forgatókönyvek is lehetnek a valósághoz. Néha azt képelem, hogy a képernyőn látott karakterek valóban léteznek – vagy ha nem is úgy, de valahogy, valaki által, valahol. És igen, még mindig van bennem egy kisgyerekes hit abban, hogy egy híres színész és egy teljesen hétköznapi ember – mondjuk én – találkozhatnak egy kávézóban vagy egy reptéren, és abból valami több lesz, mint egy udvarias mosolyváltás.

De legyünk őszinték: ezek a gondolatok inkább menekülések. Az álomvilág kényelmes, ott minden pont úgy alakul, ahogy szeretném. Ott nincsenek kínos csendek, félreértett szándékok vagy elrontott pillanatok. Ott nem fáj semmi, mert minden az én irányításom alatt áll.

És mégis... valahol legbelül mindig motoszkál egy kis kétely. Mi van, ha ezek az álmok nem arra valók, hogy valóra váljanak? Mi van, ha csak azért vannak, hogy elviselhetőbbé tegyék azt, amit valóságnak hívunk? Vagy – és ez talán a legfélelmetesebb lehetőség – mi van, ha néha tényleg megtörténnek... csak épp teljesen másképp, mint ahogyan elképzeltük? Mi van, ha nem az a szirupos, cukormázos történet, amit látunk a filmekben?

Ez az én történetem. És bár még mindig nem tudom, megérte-e álmodni, abban biztos vagyok, hogy soha többé nem tudom úgy nézni a romantikus filmeket, mint régen.

I.

– Elena? Figyelsz egyáltalán? – Anne hangja rángat ki a saját kis univerzumomból. Amikor sült krumpli landol a jegyzetfüzetemen, tudom, hogy igencsak sürgőssé vált a visszatérés.

– Hol jársz? – kérdezi újra, és Nicol egy újabb krumplival célba vesz.

– Sehol. Mi történt? – eszméltem fel, miközben a zsírfoltokat néztem a teleírt papíromon.

– Tegnap érkeztek meg az új részek a Keywood család történetéből. Mondd, hogy nem hagytad ki az új részeket! Zseniális volt minden másodperce. Lucas zseniális volt benne, és az utolsó jelenet annyira zseniális volt...

– Nem túl sok a „zseniális” szó egy mondatban? – kérdeztem és nevettem fel jókedvűen. Az utóbbi két hónap valóban másról sem szólt, mint a Keywood családról, a regényekről és a belőle készült sorozatról. Ez már a második évad és minden bizonnyal nem az utolsó. A mostani évad főszereplője Lucas Storm, aki az ügyeletes szívtipró mostanság. Már annyi emberrel összeboronálták, színésznőkkel, modellekkel, épp az aktuális filmbeli partnerével, hogy az ember csak kapkodja a fejét. És valahol sokan arról álmodoznak, hogy valamilyen hihetetlen csoda folytán épp valamelyikükbe szeret bele. Hmmm... Van ebben valami bizsergető érzés, mindamellett szórakoztató gondolat. – Még nem néztem meg, egy tanulmányon dolgoztam egész éjjel, határidős volt. Talán, ha nem alszom el, ma megnézem. Nem szalad el.

– Továbbra is mondom, hogy zseniális. Jelenleg szingli... – veti oda mellékesen – mondjuk nála ez az állapot nem tarthat sokáig. És tulajdonképpen lenne értelme arról beszélgetni, hogy mi lenne, ha Hollywood fényes, lenyűgöző és csillogó világát hátrahagyva egy hétköznapi emberbe szeretne bele – lóbálja felém a villáját Nicol, mit sem törődve azzal, hogy a krumplin lévő ketchupmaradék veszélyesen közeledik a fehér ruhám irányába. Nicol a nővérem legjobb barátjának a húga, és az első perctől fogva egy hullámhosszon voltunk – szinte befejeztük egymás mondatait. Nicol

minden volt, csak nem földhözragadt, ebben az egyben különböztünk egymástól. Megrögzött álmodozó és idealista, amelyek alapvetően nem olyan rossz tulajdonságok. Főleg, hogy egy blogot vezet.

– És ezt onnan gondolod, hogy...? – néztem rá gyanakvóan.

– Onnan, hogy ma reggel már meg is írtam róla egy bejegyzést. A címe: „A nő, aki azt hiszi, hogy nem lehet szerelmes egy színészbe – pedig de.”

– Ne már! – bukik ki belőlem, miközben a szalvétámat pajzsként tartom fel a villa irányába. – Ugye, nem... nem rólam írtál?

– Név nem volt, csak utalás. „Egy történész, akinek több könyv van a táskájában, mint sminkcucc a fiókjában.” Ennyi. Aki ismer, az úgyis tudja, hogy te vagy. Aki meg nem, az majd elgondolkodik rajta – és rám kacsint. – És különben is nem rólad, neked írtam. Hogy egy picit merjél álmodozni! És mielőtt tiltakoznál – még azelőtt elkezdtem írni, hogy véget ért volna az az interjú, amit tegnap néztünk a BBC-n. Tudod, a kulturális magazinműsorban... „Inside Story”, amikor Lucas Stormot kérdezték a Keywood család második évadáról.

Bólintottam. Tényleg néztük. Együtt. Egy kanapén. Két doboz sült krumpli társaságában. És... igen, talán egy kicsit elfeledkeztem a krumpliról.

– A riporternő megkérdezte tőle, hogy mit gondol a hírnévről, meg arról, hogy a rajongók szerint ő Hollywood új romantikus hőse. És mit mondott? „Nem tudom, hogy az vagyok-e. Én csak próbálom igazul eljátszani, amiben mások talán már nem hisznek: hogy még létezik olyan szerelem, ami nem a képernyő kedvéért van.” – Nicol felhúzta a szemöldökét, és ugye én megmondtam nézéssel fordult Anne-hez. – És te ott ragadtál. Nem a képernyőt nézted, hanem őt. Láttam, amit láttam!

– Ne túlozz! Egyszerűen csak... – motyogtam, de még saját magamnak sem tudtam hitelesen eladni a mentegetőzést. – Értelmes volt, amit mondott. Meg különben is, történelmi sorozat, hát persze, hogy figyelek!

– Elena... – Nicol hangja most elhalkult, komolyabb lett. – Lehet, hogy még nem ismeritek egymást, és nem is fogjátok megismerni. Nyilván nem fogjátok. De valami benned már reagált rá. És én csak

azt mondom: ha egyszer tényleg szembejön veled az a fajta szerelem, amiben ő hisz, akkor, légy szíves, ne legyél az, aki megijed tőle. Mindig ezt csinálod. Az utóbbi egy év másról sem szól, csak arról, hogyha valaki elhív téged randira, kifogásokat keresel.

Mielőtt nagyon elmélyednénk ebben, inkább mesélek a blogról: a *Kávé, kamera, káosz* az utóbbi hónapokban furcsa módon népszerű lett. Nicol eleinte csak saját élményeit jegyezte le – randik, elrontott receptek, utcai flashmobok, és még sorolhatnám –, aztán jöttek a „Névtelenek történetei”, ami gyakorlatilag mind rólunk szólt. Rólam. Anne-ről. Más barátainkról. És most már Lucas Storm is bekerült (bár ő korántsem névtelen) a névlistába, bár ezt ő még nem tudja.

– Kérlek, csak annyit mondj, hogy nem írsz bele több filmsztárt, titkos kapcsolatot, eső elől menekülést!

– Csak ha lesz benne csavar – mondta huncutul, majd gyorsan pötyögni kezdett a telefonjába. Gyanítottam, hogy már készül a következő poszt. – Szóval Lucas Storm zsenialitásánál tartottunk. Hidd el ezt nekem, és nézd meg végre!

– Elhiszem, és meg fogom nézni. De most mennem kell. – magamhoz vettem a mappáimat, a könyveimet, és nagy sóhajjal felálltam az asztaltól.

– Hány órád van még? – Anne szinte már a testvérem, mindig tudja, mikor vagyok jelen, és mikor vagyok kicsit máshol. Vele kapcsolatban leginkább annak örülök, hogy révbe ért. Tavaly ment férjhez egy ingatlanoshoz, Aaron Danielshez, és nagyon, de nagyon jól megvannak egymással. Nem szerelem volt első látásra, nem úgy történtek az események, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Aaron hosszú éveken át harcolt érte, már a középiskolától kezdve, osztálytársak voltunk mind a hárman. Aaron talán már az első évben szemet vetett Anne-re, de ő akkor még egy másik idealizált képbe volt menthetetlenül szerelmes – megint csak az adott ügyeletes szépfiúba, és az sem zavarta, hogy egy óceán választotta el őket egymástól, tehát minden bizonnyal sosem találkoznak, de ez évekig nem tudta lerombolni Anne elképzeléseit. Aronnak nagyon meg kellett küzdenie érte, és hát tökéletes pár voltak.

– Még kettő, de a hallgatók fognak ma többnyire beszélni, nem én. Csoportos feladatok. Holnap délután talán találkozom Adammal –

vetettem oda mellékesen, különösebben nem érdekel, így a magam megnyugtatóására a vállamat is megvontam. – Beszélni akar velem.

– Azt hittem nem állsz vele szóba többet, azután, hogy csak tizenegy nővel csalt meg... – Anne ezeket a szavakat már-már csak szűrte a fogai közül, kicsit ijesztő volt, jó tudni, hogy mellettem áll. Inkább mellettem, mint ellenem. Az durva lenne. Na de ki is az az Adam? Tudjátok, Adam a maga módján jó ember, csak a párkapcsolatokat, az elköteleződést nem neki találták ki. Nem tudok rá haragudni, inkább sajnálom őt. Magamat okolom, hogy bedőltem neki. És miért? Reklámszakember, most komolyan, hogy nem vettem észre a jeleket? Három évig alkottunk egy párt, de olyan szinten szemellenzőt hordtam, hogy semmi nem tűnt fel, egészen addig, amíg meg nem láttam az egyikkel az épp aktuális randijukon. Aznap nem mentem volna az Independence streetre, de más helyett kellett beugranom egy előadást megtartani a Tudományok Házában. A második világháborús brit evakuálásokról kellett beszélnem, és késésben voltam. Busz helyett metróval mentem, pedig nagyon nem szeretek a föld alatt közlekedni. Adam azt hitte, hogy az egyetemre megyek, de mikor elváltunk egymástól, még én sem tudtam, hogy más lesz az aznapi programom. Nem kellett lemondanom az órákat, a tanársegédem meg tudta tartani őket a jegyzeteim alapján. Így könnyen mondhattam igent, mikor az egyik kollégám, Thomas Brighton felhívott, hogy kifordult a bokája, és képtelen megtartani az előadását. A témát jól ismertem, ezzel nem volt probléma. Adamnek nem írtam, gondoltam, este majd úgyis elmesélem, mik történtek velem.

A metróhoz próbáltam eljutni, és már vagy tíz perce sétáltam (higgyétek el, még így is gyorsabban a legnagyobb csúcsidőben odaértem, mint kocsival, pláne, hogy még jogosítványom sem volt), amikor benéztem egy cukrászdába. Ahogy ott ültek összeölelkezve, olyannak éreztem magam, mint aki betolakodik egy házaspár intim pillanataiba. Felfoghatatlan volt, hogy ugyanaz az ember négy órával korábban a közös konyhánkban itta a kávéját. És ami igazán döbbenetes, hogy nem fájt. Akkor, abban a pillanatban nem. Kívülről néztem a jelenetet: az elsimított hajtincset, a könnyed csókot, az érzéki pillantást.

A hangosbemondó érces hangja rántott vissza a valóságba, és a pillanat törtrészéig nem is értettem, hogy mi történt, csak leszálltam (bár arra sem emlékszem, hogy jutottam el a metróhoz, és mily módon szálltam fel). Gépiesen ráálltam a mozgólépcsőre, és vártam, vártam, hogy helyre billenjen a kifordult világom. Kérdések százai keringtek a fejemben. A legfontosabb, ami szüntelenül dobolt a fejemben a *miért* volt. Miért? Miért én? Miért mi? Miért most?

Gondolkodtatok már azon, hogy mitől működik egy kapcsolat? Kell az összhang, a humor, a jókedv, a vonzalom, a kémia. De még mi? Miért voltam kevés? Miért vagyok kevés? Őszintén szólva nem tudom, hogy beszéltem több mint egy órán át. Csak arra emlékszem, hogy minden kimondott szóval egyre messzebb kerültem az előző életemtől, és lázasan járt az agyam azon, hogy mit kellett volna tennem, hogy ne itt tartsunk. Furcsa az emberi természet: ő csalt meg, de nem őt, hanem magamat okoltam. Amikor ez a gondolat megfogalmazódott bennem, már a lakásunkhoz közeli sétálóutcában jártam, és azt hiszem, elnevettem magam a helyzet abszurditásán. Néhányan felém fordultak, kérdőn felhúzták szemöldöküket. Bizonyára abban a tudatban voltak, hogy elment az eszem. És ott, akkor, elengedtem Adamet. Hogy tudtam ilyen hamar, ilyen könnyen? Nem tudom, de megkönnyebbültem, kevesebb mint egy óra alatt összepakoltam, és csak egy üzenetet hagytam a valaha közösen használt konyhapulton a reggeli kávéscsészéje mellett. Csak ennyit írtam: *Hányan voltak még rajta kívül?*

*

Egy év telt el azóta. Sok minden kiderült, hogy hányan voltak, kik voltak, de hogy miért, azt nem tudta elmondani, mert azt tudni kell, hogy bevallott mindent, rögtön azután, hogy először találkoztunk az üzenet megtalálását követően. Azt hiszem, akkor ért véget a kapcsolatunk egy hónapja: órákon át beszélt, már az összeköltözés napján is egy másik lánnyal volt (ami akkor, ott abban a pillanatban nagyon fájt), ömlöttek belőle a szavak. És akkor azt kívántam, bár ne lenne ennyire részletes, bár hallgatná el a megalázásom pillanatait.

Emlékszem, nem sírtam, csak a kávézó szalvétakészletét téptem darabokra, mit sem sejtve arról, hogy épp mit csinálok. Nem vágtam közbe, nem kérdeztem, nem vádoltam. Csak hallgattam. A vallomás végén kérdezte, hogy mit gondolok, meg tudok-e bocsátani, de csak annyit feleltem: *Köszönöm!*

Aznap éjjel nem aludtam, töprengtem, nem tudtam egyhelyben maradni, járkáltam a lakásban, majd kinéztem az új otthonom ablakán. Nem nagy lakás, inkább kis kuckó, de havonta többet nem tudnék fizetni egy nagyobbért. Hamar berendeztem, és amikor minden könyvem a helyére került, úgy éreztem, nem is kell ennél több. Nem mondom, hogy boldog voltam, hogy elégedett voltam, hogy ne kívántam volna többet, boldog párkapcsolatot, valakit, aki ott ül velem a kanapén, és mérgelődve osztjuk meg egymással, kivel mi történt aznap. Csend volt, egyedül voltam, de biztonságban, egy kis menedékben, ahol nem törhetnek rám az Adam-félék.

Furcsán felhős idő volt, de nem annyira, hogy ne szűrődjön át a hold fénye. Hogy miért ide költöztem? Olyan lakást kerestem, ami park közelében van, és szerintem öröm minden alkalommal kinézni az ablakon, látni a valóságot: ahogy a gyerekek játszanak a játszótéren, ahogy az idős hölgyek sétáltatják a kutyáikat, ahogy a biciklisek keresztül-kasul száguldanak az utakon, és ahogy kézenfogva andalognak a szerelmespárok. Aznap éjjel ezt nem éreztem, olyan volt, mintha rajtam nevetett volna minden egyes látott jelenet: *Elena, neked nem sikerült, kudarcot vallottál.*

A lányokkal való találkozó és az egyetemi napom után most újra nézem a holdfényben táncoló buja növényzetet, a park mindennapos életét. Újra tudok mosolyogni, képes vagyok előre tekinteni, élni. És igen, újra találkoztam Adammel, de nincs értelme róla sokat beszélni. Egy, az egyetemhez közeli kávézóba ültünk be, talán beszédes, hogy *Silence* volt a neve. A mi esetünkben ez mindent elmondott: ültünk egymással szemben, Adam kavargatta a kávéját, én pedig játszottam a limonádém szívószálával. Nem tudtunk mit mondani egymásnak, és nem is értettem, hogy miért akart velem találkozni. Mikor megkérdeztem tőle, csak annyit mondott, hogy próbáljuk meg újra, hogy nem akar nélkülem lenni, én voltam a biztos pont az életében. Nyilván, a biztos pont. Aki nyilván mindenben kiszolgáltatta őt, és

amikor éppen unatkozott, akkor keresett mást. A fejemet ráztam, és egy halvány mosoly kíséretében végleg elbúcsúztam tőle. Elmondtam neki, hogy egy kapcsolatot nem lehet hazugságra építeni, hogy nagyon különbözünk, és hogy nem szeretem már őt, hogyan is tudnám? Ti nem ezt mondtátok volna neki?

Ahogy kiléptem a kávézó ajtaján, fellelegeztem. Hosszú idő óta először. Hiába telt el egy év, hiába engedtem el őt azon a bizonyos napon, teljesen le kellett zárnom a történetünket. Erre most voltam képes, de egy dolgot megfogadtam: nem engedem, hogy újra megalázzanak, hogy összetörjenek, nem engedek senkit magamhoz közel. (Tudom, most minden bizonnyal fogjátok a fejeteket, nézitek a könyv lapjait, és azon gondolkodtok, normális ez a lány? Tényleg van ilyen történet? Higgyétek el, ott abban a pillanatban, igenis így gondoltam. És ne mondjátok, hogy a Ti fejetekben ilyen ígéret soha nem született meg.) Este, otthon, még mindig a lezáráson gondolkodtam (mégsem olyan könnyű ez?). Elmosogattam, majd lassan viaszátáltam a kanapéhoz, kezembe vettem a laptopot, és egy kis sóhaj kíséretében rákattintottam a Keyword család mappára. Kikapcsoltam a valóságot, és beléptem egy kosztümös sorozat világába.

II.

Furcsán homályos minden, mintha egy fátyol mögül nézném a történéseket. Mégis biztosan tudom, hogy egy bálteremben vagyok. Nem olyan, amilyenről kislányként álmodoztam, mégis valahogy pontosan olyan. Csillogó parketta, magas falak, mennyezetre rajzolt aranyszálas minták, fölöttem egy óriási kristálycsillár, amely vakító fény helyett puha, szinte lélegző derengést áraszt.

De én nem vagyok ehhez öltözve. Egy egyszerű farmer és blúz van rajtam, mintha csak véletlenül keveredtem volna ide, valami egészen más helyről, más korból. Csak a cipőm idegen: magas sarkú, elegáns, és furcsa, hogy nem fáj benne a lábam. Egyedül állok a terem közepén, és egy pillanatig sem tudom megmondani, hogyan kerültem ide. Semmi előzménye nincs. Semmilyen logika nem vezetett ide.

A szemközti falon egy kétszárnyú ajtót veszek észre. Magától nyílik ki, hangtalanul, hívogatóan, mint egy lehetőség, amit még senki nem próbált ki előttem. Átsétálok rajta. Az ajtó mögött egy erkély tárul fel, nagyobb, mint bármelyik, amit valaha láttam. Szinte palotaszárny méretű. Az este már sötétkébe hajlik, a levegőben van valami puha, hűvös áramlás, mintha a levegő maga is nyugalmat hordozna. A távolból zene szól, halk, szinte álombeli. Nem tudom megmondani, mivel játszanak, csak azt, hogy a dallam ismerős, mintha mindig is nekem szólt volna.

Megfordulok, és ekkor a bálterem megelevenedik. Egy szempillantás alatt megtelik emberekkel: elegáns hölgyek, ifjú urak, régi világba illő könnyed pánik a tánclépések miatt. Ruhák lebbennek, nevetések fodrozódnak a levegőben. És amikor lenézek magamra, már nem a farmerom van rajtam. Egy világoszöld, selymesen fénylő krinolin ruha ölel körül, tökéletesen rám szabva. Mintha soha mást nem is viseltem volna. És ekkor érzem meg, hogy nem vagyok egyedül az erkélyen.

Ő az. Nem kérdés, ki ő. Nem kell bemutatni. A Keywood család daliás sarja, a férfi, akit a jelenlétéből lehet ismerni, nem a híréből. Aki nem mond semmit, mert nincs szüksége szavakra. Csak közelebb lép, megáll előttem, és elmosolyodik. Az a fajta mosoly ez, ami mögött történetek

vannak. Amiben nem ígéret van, hanem emlékezet: mintha már találkoztunk volna, valamikor máshol, másképp.

A kezét nyújtja. És én nem gondolkodom. A mozdulat magától történik, ahogy a kulcs fordul a zárban, úgy simul bele a kezem az övébe. Felnézek rá, és abban a pillanatban a világ halkabb lesz. Mintha semmi más nem lenne, csak ő és az a tekintet, amiben el lehet veszni. A keze könnyedén a derekamra simul, magához húz. A zene lágy, mégis érzéki. Táncolunk. Szavak nélkül. Feszült akarás nélkül. Tökéletesen.

– Idejön, idejön, idejön!!!! – Arra ébredtem, hogy Nicol sikít a telefonon keresztül a fülemből (hogymilyen módon vettem fel a telefont, azt nem tudom megmondani). Bár tudom, hogy nem szép, amit csinálok, de direkt nem kérdezem meg, hogy ki és hova, mert minden bizonnyal ez másodperceken belül kiderül, és mérhetetlenül mérges voltam, hogy mindezt hajnali fél 6-kor kell megtudnom. – Nem érted? Idejön! Londonba, hallod? Itt fognak forgatni, az új sorozatát. Lucas Storm itt lesz!

– Ennél jobb hírt ma nem is tudtál volna közölni, és ígérem, hogy két-három óra múlva örömmel fogom meghallgatni a részleteket, de mivel ez a hír a közvetlen életünkre igen csekély hatással van, aludnék tovább. Nemsokára hívlak.

– Akkor vagy ilyen morgós, mikor keveset alszol. Megnézted, igaz? – Nicol újfent sikított egyet a telefonba, és kevés esélyt jósoltam annak, hogy megúszom ezt a témát kérdések nélkül.

– Igen, megnéztem.

– És? – Ez az egy szó olyan élesen visszhangzott utána a csöndben. Tudom, ellentmondásos, de nem tudom másképpen megfogalmazni. Az utóbbi hónapok számos bulvárcikke, videója, képösszeállítása Lucas Storm köré összpontosult. Olyannyira a mindennapjaink részévé vált, még azok számára is, akik egy teljesen másik országban élnek, hogy lányok, nők milliói hitték, hogy valóban ismerik őt. Már összeboronálták többször a filmbéli partnerével, modellekkel, táncosokkal, színésztársakkal és még ki tudja kivel. És valóban, ő olyan férfiként jelent meg, akit mindenki – biztosan állíthatom –, mindenki el tudott volna képzelni, és el is képzelte a partnereként. Olyan intenzitással működött a *Mi lenne ha* forgatókönyv, hogy az már ijesztő volt. Én is beleestem ebbe a csapdába, az utolsó részt éjjel

vagy háromszor megnéztem, és amikor végre elaludtam, álmomban Lucas egy viktoriánus stílusú bálon velem töltötte az idejét. Már nem emlékszem, hogy mi történt, és azt sem, hogyan történt. Csak azt tudom felidézni, hogy átölelt, szorosan, mint aki attól tart, hogy pillanatokon belül elveszít. És akkor felébredtem a telefonra. Félelmetes, már-már kétségbeejtő módon csak az az érzés maradt meg bennem a nappali fényben, hogy boldog voltam, hazatértem. – Semmi különös – válaszoltam az És?-re. Remek volt, kíváncsian várom a következő évadot.

– Ennyi? – Lelki szemeim előtt láttam, hogy Nicol maga felé fordítja a telefont, és rámered, hátha megérti, mi történik körülötte.

– Nicol, ezt már annyiszor megbeszéltük. Ez egy szerep, egy karakter, amit eljátszott. Ez nem ő, nem tudod, milyen ember a valóságban, a hétköznapiakban. Ő egy színész, az a feladata, hogy elhitessen veled dolgokat. Átkozottul jó színész, mert minden pillanatban elhiszem, amit mond, de ez csak egy illúzió. Egy világ választja el őt tőlem, tőled, szinte mindenkitől.

– Tegnap délután érkezett a gépe. Ma délben sajtótájékoztatót fog tartani az új partnerével, Crystal Jones-szal. Itt forgatják az új filmjüket, és a rendezővel mesélni fognak arról, hogy miről fog szólni. Állítólag ez nem kosztümös film lesz, hanem valami nagyon romantikus mai történet. Nem megyünk el? Anne is szeretne jönni, Aaron vinné helyette az éttermet. – Komolyan mondom, annyira érdesek együtt. Három évvel ezelőtt találták ki azt, hogy a következő évfordulójukon megnyitják az éttermüket. A *Bálterem* igen különleges, már csak a neve miatt is. 19. századi ruhákba kell felöltözniük a vendégeknek (a feladat megkönnyítése céljából ott helyben lehet kölcsönözni), és rengetegen kíváncsiak a belső térre, az ételekre, a hangulatra. Egyelőre tehát minden remekül működik, és Anne-ék úgy tervezik, két év múlva megnyitják második éttermüket is *Garden party* néven.

– Nem megyek, mert konferencián leszek, de te érezd jól magad. Aztán délután még el is kell intéznem pár dolgot, a rendelt könyveimért is el kell mennem, és este átjönnek hozzám a nővéremék. Ezer dolog van.

– Ez csak kifogás, te is tudod. Az ember életében hányszor van ilyen lehetőség?

– Ha nekem és Lucas Stormnak valamilyen csoda folytán találkozunk kellene, az szerintem egy sajtótájékoztató nélkül is megtörténne. De valahogy úgy érzem, emiatt nem kell aggódnom. – kényszeredetten felnevettem és az álmomra gondoltam. Vajon hányan álmodhattak hasonlót, és mindannyian ugyanazt érzik? Azt az ürességet, a hiányérzetet, a tehetetlenséget? Nem örülök annak, hogy egy színész képes kizökkenteni az egyensúlyból. – Amúgy meg nem kifogás, mert ma előadok. Holnap majd mesélj! Legyen szép napod!

– Nem tudod mit hagysz ki, mesélek majd. Ne dolgozz sokat!

III.

Mivel este sorozatot néztem, így ma reggelre maradt, hogy átnézzem az előadásomat. 20 perc, mindig 20 perc. Mit mond el az ember ennyi idő alatt? Egy jó barátom úgy véli, hogy ennyi idő alatt bármiről tudsz beszélni. Hmm, elméletileg egyet is értek vele, de azért mégiscsak egy kerek történetet kell előadnod, aminek van eleje és vége és mondanivalója. Mert húsz perc alatt nemcsak egy témát kell körbejárni. Hanem mesélni is kell. Fel kell építeni egy ívet. Úgy kell kezdeni, hogy érdekeljen, és úgy zárni, hogy maradjon valami a levegőben. Egy gondolat, egy érzés, egy félmondat, amit a hallgató hazavisz, mint egy gondosan zsebre tett idézetet. Nem csak beszélni kell. *Történetet* kell mondani. Azzal az illúzióval, hogy éppen most születik meg és azzal a fegyelemmel, hogy minden szó a helyén van. És még egy sorozatepizódnál is jobban kell működnie.

Fürdés, öltözés, némi kapkodás és sminkelés után elindultam, hogy a szakmai életemmel foglalkozzam. Furcsa módon ez a konferencia nem egy tudományos intézetben, könyvtárban vagy éppen egyetemen lesz megtartva, hanem a *Golden Bridge* nevű ötcsillagos szállodában. Igen, jól hallottátok, ide esélytelen lenne, hogy normális esetben bejussak, de ma megragadhatom az alkalmat, és megnézhetem, milyen helyen szállnak meg azok, akik megtehetik. Mikor egyórás buszra fel, majd le, aztán metróba be, majd ki után megérkeztem a szálloda elé, nem tudtam nem észrevenni a hatalmas táblákkal reklámozott mai eseményről szóló felhívást. Ki fog sajtótájékoztatót tartani itt? Már nem is mondom, úgyis tudjátok. És igen, beletartozom abba a több millió emberbe, akiknek a szíve e hírre furcsán hevesen kezd verni. És nagyon elszégyelltem magam, ez az érzés pedig visszarántott a földre. Talán nem okozok meglepetést, ha azt mondom, hogy a konferenciánk plakátja messze eltörpült Lucas Storm sajtótájékoztatós reklámja mellett, de ez van, nem igaz? Amúgy sem szokott teltház lenni egy tudományos ülésen.

Ahogy beléptem az épületbe, elállt a lélegzetem is. Csodaszép volt: modern, mégis stílusosan patinás. A kiírás szerint balra kellett

fordulni, hogy elérd a sajtótájékoztató helyszínét, nekem pedig jobbra kellett mennem. Legalább nem lesz összeeresztve a két társaság. Sokáig nem tudtam merengeni a hallban, mert egyre több és több újságíró jött, és mindent megtettek azért, hogy a legjobb helyeket szerezzék meg, beleértve azt is, hogy engem fellökjenek.

– Elena!

A gondolataimból kizökkenve érzékeltem, hogy egyik nagyon jó barátom és egyben kollégám igyekszik felém.

– Daniel! Hogy vagy? Frissen és fitten? Felkészültél az előadásra?

– Hiszen ismersz! A jelszavam: csak lazán! Mondd csak, sok, ha 17 diát vetítetek ki? – A 35 éves, arisztokrata származású történész, Daniel Ashcroft minden volt, csak nem laza, ha szakmai előmenetelről volt szó. Az egyik legjobb barátom, remekül tudunk együtt dolgozni, de sok esetben az idegeimen táncol, különösen mikor ötvenedjére mondom el neki ugyanazt. – 10-12 diát készíts, ha nem akarsz rohanni. Ha csak képeket vetítesz, vagy többségében csak képeket, akkor maradhat.

– Jó, akkor csökkentem még gyorsan az előadás előtt a diák számát. Nem fogok beleférni az időbe, sosem férek bele.

– Majd nézz rám, és mondom, ha már csak öt perced maradt hátra.

– Bátorítólag megveregettem a vállát, és beléptem a terembe. Őszintén mondom, semmi extra, mégis jó érzés, amikor már egymást ismerve, vagy éppen ismeretlenül találkoznak a történészek, és elmélkednek egy tudományos ülés keretén belül. Higgyétek el, aki ebben él, annak ez izgalmas és kihívásokkal teli, hiszen az előadás után jön a vita, ahol nagyon könnyen bele tudnak kötni a mondanivalódba. Sosem tudtam, és valószínűleg a jövőben sem fogom tudni megszokni a konferenciákat, annak ellenére, hogy hasznosak, és sokat lendíthetnek az ember pályáján. Én a második szekcióban kerülök sorra, még a délelőtti folyamán. A sajtótájékoztató az én előadásom után kezdődik, ha tartjuk magunkat a menetrendhez és nem lesz csúszás az előadásokkal.

Furcsa, de a konferencia nagy közönséget vonzott: ahhoz képest, hogy elvileg tudományos ülés volt, mégis majdnem minden szék megtelt. A teremben vibrált valami halk izgalom: néhányan jegyzetfüzeteket lapozgattak, mások kávéval egyensúlyozva

próbálták kilesni, hol maradt még egy-egy szabad hely. Ismerős arcok bukkantak fel itt-ott – régi szemináriumok emlékei, egyetemi folyosókon elejtett félmondatok –, de a többség ismeretlen volt, és ez valami különös, megfoghatatlan feszültséget adott az egésznek. Mindenki figyelt, mintha valami több forogna kockán, mint néhány jól megírt téma bemutatása.

Három előadás volt előttem – három különböző hang, három másik nézőpont, és mégis mindhárom ugyanazt a kérdést boncolgatta: mi történt velünk a huszadik században?

Az első előadó a brit birodalom utolsó éveit elemezte Indiában. Nem pusztán történeti adatokkal dolgozott, hanem levelekből, naplótöredékekből idézett. Ahogy beszélt, a visszavonulás képei szinte filmszerűen elevenedtek meg: elhagyott katonai támaszpontok, sietve felhúzott függetlenségi zászlók, a csend utáni zűrzavar. A második egy kicsit radikálisabb volt, szenvedélyes előadásában a thatcheri korszak társadalmi hatásait boncolgatta. Olyan kérdéseket vetett fel például, hogy miért fogadták el az emberek a szociális rendszerek leépítését, és milyen kulturális árat fizetett ezért a brit munkásság. A harmadik előadó a második világháború utáni brit identitást vette górcső alá, különösen a bevándorlás és a multikulturalizmus viszonylatában. Nem félt kényes kérdéseket feltenni. Hogyan változtatta meg a birodalom elvesztése az önképünket, és mihez kezdett ezzel egy olyan nemzet, amely addig megszokta, hogy a világ legfontosabb szereplőjének képzelje magát?

Ahogy figyeltem őket, éreztem, hogy az én előadásom máshonnan indul – talán kevésbé látványos, de mélyebbre vág –, és a terem neszei között már kezdtem összerakni a nyitómondatot.

A harmadik előadás végeztével még nem szóródott szét a közönség. Jött a vita, amely – ahogy az ilyenkor lenni szokott – vontatottan indult, aztán váratlanul megtelt élettél. Egy hátsó sorból érkező kérdés élesen szembesítette az első előadót a gyarmati múlt értelmezésével: „Nem gondolja, hogy idealizálja a gyarmati adminisztrációt?” A második előadásra reflektálva egy fiatal nő vette magához a szót, és kifogásolta, hogy a munkásosztály széteséséről szóló rész túlságosan férfiközpontú volt. Ezt többen bólintással

nyugtázták. Majd egy halk, de súlyos kérdés következett: „Miért nem beszélünk a kudarcainkról, csak a narratíváinkról?” A terem egy pillanatra lélegzetet is elfelejtett venni.

Érezni lehetett, hogy lett volna még mit mondani, de a moderátor ránézett az órájára, majd bejelentette a húszperces szünetet. A közönség lassan, komótosan mozdult meg. A kávé illata mintha hirtelen felerősödött volna, a beszélgetések pedig ott folytatódtak, ahol a hivatalos vita véget ért, vagy inkább, ahol el sem kezdődött igazán.

A terem átalakult: színházból előszobává. Körülöttem kisebb beszélgetések zajlottak: elismerő félmondatok, bizonytalan bírálatok, elejtett nevek. Valaki arról beszélt, hogy a harmadik előadásban túl kevés szó esett az 1950-es évekbeli bevándorlási törvényekről. Más valaki szerint a thatcherizmus elemzése egy ponton túl inkább emlékeztetett személyes fájdalomkrónikára, mint tudományos érvelésre. Ezek a meglátások – meglepően élesek – valahogy nem kerültek elő a hivatalos vitában. Hogy miért, ki tudja. Talán ott, a reflektorfényben, mindenki egy kicsit óvatosabb. De a szünet pillanataiban már mindenki bátrabb volt, mert nem volt ott a mikrofon, nem kellett a szerepléstől tartani.

Egyetemi tanárok bólogattak hallgatóik felé, volt doktoranduszok kezét ráztak egymással, és néhányan még mindig az előadásokra reflektált jegyzeteket böngészték. Engem is megtaláltak.

– Kíváncsi vagyok, mit hoz majd a te előadásod – mondta egy idősebb hölgy, aki úgy tűnt, mindhárom korábbi felszólalót ismerte személyesen. – Bár, ha tőled jön, akkor lesz benne valami szokatlan, ugye?

Elmosolyodtam, de belül már éreztem, hogy egyre idegesebb leszek. A mondandóm ott volt a jegyzeteimben, fejben is begyakoroltam vagy ezerszer, mégsem tudtam elhessegetni a kételyt: mi van, ha túl kevés? Mi van, ha nem elég hatásos, nem elég mély, nem elég súlyos? Mi van, ha nem „üt”? Ha csak okoska, de nem emlékezetes?

A szünet utolsó perceiben a teám kihűlt, nem is ittam belőle. Valaki a vállamra tette a kezét – régi kolléga, jóindulatú mosollyal. – Jól fog menni – mondta, de én csak bólintottam, mint aki nem biztos benne, hogy kinek szól ez az optimizmus.

Az ajtó előtt már gyülekeztek a résztvevők, mintha egy új felvonás kezdődne. Az én felvonásom. És az ember sosem tudja biztosan, hogy amit visz magával a színpadra, az elég lesz-e. Én pedig kiültem az előadói asztalhoz, biccentettem a többiek felé. A moderátor kérte a közönséget, hogy foglaljanak helyet. És aztán bemutatott, mint a következő szekció első előadóját. Mély levegőt vettem, és a mikrofon elé álltam.

– A történelmet nemcsak események alakítják, hanem a hallgatás formái is – kezdtem. Ez volt a nyitómondat. Tudtam, hogy működik. Elég szokatlan, mégis pontos. A terem csendje egyelőre az enyém volt.

– Clement Attlee-t gyakran alábecsülik, mert nem illett bele a nagy emberek mitológiájába – folytattam, a következő diára pillantva. – De ő nem is hirdetett eszméket. Ő rendszert épített.

A kivetítőn Attlee szikár arca jelent meg, alatta a cím: „*A csendes forradalmár*”. Egy jelentéktelennek tűnő férfi, akinek a pipája lassabbá és hatásosabbá tette a beszélgetést – és végül vele együtt az egész ország ritmusa változott meg. A hallgatóság figyelt. Legalábbis ekkor még figyelt. – A modern brit jóléti állam nem ideológiákból született, hanem időzítésből és hatékonyságból – mondtam. – Attlee nem elméletet kínált, hanem egy működő struktúrát. Egy újfajta válasz volt egy háború utáni kérdésre: hogyan lehet a demokráciát működtetni, nem csak megvédeni?

Ekkor történt.

Hirtelen morajlás futott végig a termen: először csak egy nesz, egy finom zöreij, majd egyre több fej fordult el rólam a terem egy másik irányába. Követtem a tekintetemmel a többieket, miközben mondtam a mondataimat, próbáltam követni saját magamat. A terem ajtajában megjelent valaki.

Lucas Storm.

Az az ember, akit csak képernyőn szoktunk látni vagy újságokban vagy netán álmokban. Az enyémben legalábbis biztosan. Most viszont itt állt. A konferenciaterem ajtajában. És engem nézett.

A vakuk kattogni kezdtek, néhány gyors villanás, mint amikor az emlékezet túl sokat akar megőrizni egyetlen pillanatból. Próbáltam visszatalálni az előadáshoz, de éreztem, ahogy a szavak szétcsúsznak bennem, mint a papíron hagyott ceruzavonal az első csepp víztől.

Nem tudtam, miért van itt. De azt igen, hogy hallgat. Engem. A szívem olyan erősen vert, mintha belülről próbálna visszatartani attól, hogy tovább beszéljek.

– Attlee nem a reflektorfényből irányított – mondtam újra, de most már más hangsúllyal. – És lehet, hogy ez a politika legnehezebb formája: kitartani akkor is, ha nem néznek rád vagy épp akkor, ha mindenki rád néz.

A vakuk lassan elhaltak, de a figyelem még mindig rajta volt. Egy asszisztensféle sietett mellé, zakója zsebében mikrofon és telefon, suttogott valamit a fülébe. Gondolom azt, hogy a folyosó másik végén várják, hiszen ott lesz a sajtótájékoztató.

De Lucas Storm nem mozdult. Oldalra hajtotta a fejét, egy kicsit úgy, mint aki meg akar bizonyosodni róla, hogy jól hallja, amit mondanak neki – majd lassan felemelte a kezét, jelezve: *elég*. Csendet intett, nem teátrálisan, hanem olyan természetességgel, mintha a csend mindig is körülötte lett volna. Aztán visszanézett rám. Nem úgy, mint egy sztár a közönségre. Úgy, mint valaki, aki valóban hallani akarja, amit mondani készülök.

Valami megmozdult bennem. Nem izgalom volt, nem ijedtség. Inkább annak a súlya, hogy amit most mondok, azt valaki el akarja hinni. Nem csak meghallgatni. Elhinni.

Egy pillanatra minden elcsendesedett. Még a gondolataim is. Megpróbáltam visszanyúlni az anyaghoz. Attlee-hez. A bőröndhöz a padláson, amit a nemzet nem akart kinyitni. A háború utáni struktúrákhoz, a „nem-ideológiák” forradalmához.

– Az ő politikája nem a hangos gesztusokról szólt – mondtam halkán. – Hanem arról, hogy felismerte: egy vezetőnek nem mindig kell hallatszania. Elég, ha érti, mikor van ott a pillanat. És nem fut el előle.

Nem tudtam, kinek mondom. A teremnek? Lucasnak? Magamnak? Valahogy mindhármunknak.

A záró dián csak ennyi állt: „*A csendes forradalom – 1945 és ami utána jött.*” – Attlee nem hirdetett jelszavakat, nem követelt hűséget, nem épített emlékműveket – mondtam, és már hallottam a saját hangom végében a lezárást. – Csak átalakította egy nemzet mindennapjait. És ha ma is ismerjük a „közszolgáltatás” szót, ha létező dolognak tartjuk

a társadalmi felelősségvállalást, az azért van, mert volt valaki, aki nem akart hős lenni. Csak jó kormányfő.

Egy pillanatig csend volt. Aztán jött a taps. Először visszafogottan, majd fokozatosan erősödve, ahogy egyre többen csatlakoztak hozzá. A tudományos közönség ritkán tapsol lelkesen – ez most mégis más volt. Nem szenvedélyes, inkább komoly, figyelmes elismerés. Valaki halkan azt mondta mellettem: „*Pontosan ezt kellett most hallani.*” A sorokban bólintások, néhány félmosoly, morajlás a székek között. Az a fajta hangulat, amikor nem kell sokat beszélni. Elég, ha mindenki érzi: valami összeállt.

Egy pillanatra fellelegeztem. Valamiért most éreztem először, hogy megérte. Hogy nem volt kevés, nem volt túl halk, nem volt túl okoska. Egyszerűen a *helyén volt*.

És akkor újra az ajtóra néztem.

De már nem volt ott.

Lucas Storm eltűnt. Ugyanolyan hangtalanul, ahogyan megjelent. A sajtótájékoztató talán mégis fontosabb lett. Vagy egyszerűen csak elég volt, amit hallott. Nem tudhattam. Csak azt, hogy most valami hiányzik. Egy pillanat, ami volt – és már nincs.

Maradt utána egy üres ajtó, egy kicsit hosszabb ideig tartó csend és egy érzés, amit nem lehetett már a diák közvéleménynek visszacsomagolni.

*

Aznap este, amikor végre leültem a kanapéra, azt hittem, minden lecsengett. Megvolt az előadás, a taps, a kérdések. De nem tudtam kiverni a fejemből azt a jelenetet. A pillanatot, amikor Lucas Storm ott állt az ajtóban, és engem nézett. Nem történt semmi különös. Nem szólt, nem mozdult. Csak ott volt. És ez valamiért sokkal mélyebben megmaradt bennem, mint bármi más aznap.

És most újra láttam. A képernyőn keresztül. A sajtótájékoztató ment éppen egy hírösszefoglalóban a BBC News at Ten-en. Ő beszélt, választékosan, mégis közvetlenül. Úgy mozdult, úgy nézett a kamerába, mintha pontosan tudná, hogyan kell a tömeg figyelmét egyetlen félmosollyal maga felé irányítani. És én, a kanapén ülve,

már nem úgy néztem, mint egy rajongó. Hanem mint valaki, aki tudja: az a férfi ma délután húsz percig figyelt rám. Ott volt. Csendben, mozdulatlanul. És ez most valahogy közelebbinek tűnt, mint bármi más.

Hihetetlenül furcsa érzés volt, hogy az eddigiekhez képest már csak pár méter volt köztem és egy ismert idegen között. Mert végső soron az volt – idegen. Bármennyire is ismerősnek tűnt: a képernyőn, az álmomból, a bálterem erkélyén, a konferenciaterem ajtajában.

Lucas Storm. Nos, külsőre valóban az a férfi volt, akit valaha – vagy talán még most is – elképzeltem magamnak. A mozdulatai, a tartása, az arcvonásai olyan pontossággal illeszkedtek a hosszú évek alatt kialakított elképzeléseimhez, hogy az már-már bosszantott. Ideál. Nagy Ő. Álompasi. Most őszintén: a Ti fejetekben mikor született meg a tökéletes férfi képe? Mert hogy kell lennie. Mindenkinek van, nem hiszem el, hogy ne lenne. Nálam ez nem hirtelen alakult ki: folyamatosan változott ez a kép, egyszer a szőkehajúak, másszor a szemüvegesek, majd a borostások tetszettek és így tovább, de olyan 5-6 évvel ezelőtt állandósulni kezdett a tökéletes, nem létező férfi a fejemben, és úgy egy éve „rám köszönt” a képernyőn keresztül. Ez valahol biztos mókás... De! És itt a nagy DE. Nem a külső volt a kérdés. Hanem az, hogy ez a test, ez a díszcsomagolás milyen jellemet rejt.

Szálnalmas vagyok, hogy ezen gondolkodom? Talán. De az is lehet, hogy egyszerűen csak figyelmes lettem. És ma délután, a pulpitus mögött, húsz perc alatt – miközben egy alábecsült miniszterelnökről beszéltem – valójában nem csak a közönség figyelt rám. Hanem én is figyelni kezdtem.

Valamire. Valakire. Önmagamra.

A színészek, véleményem szerint, igencsak el vannak szállva maguktól – tisztelet a kivételnek –, és természetesen minden okuk megvan arra, hogy magasról nézzenek le az átlagemberre, hiszen sikeresek, gazdagok. Emiatt ne is lepődjenek meg azon, hogy sokan elég kritikusan állnak hozzájuk. Nem igaz? És a nagy kérdés az, hogy ebben a koordinátarendszerben hol helyezkedik el Lucas Storm.

Az egyre gyakoribbá váló merengésemből a telefonom sípoló hangja rántott vissza: Adam üzenetei egymás után villantak fel a kijelzőn:

„Vedd fel! Beszélünk kell! Hol jársz?” S ahogy néztem a mondatokat, egyre inkább azt éreztem, hogy elfogy körülöttem a levegő, pedig tényleg nem érdekelt ő maga, inkább csak az, hogy megcsalt, a tudat, hogy megtette. Nem a szerelem hiánya fájt, hanem a méltóság elvesztése. A telefon rezgett tovább, de én már nem bírtam tovább hallani és nézni. Azt hittem, higgyétek el, tényleg biztos voltam abban, hogy le tudtam zárni ezt az egészet, hogy már nem mozgat meg, nem kavarja fel bennem az érzéseket. Tévedtem. Pedig annyira büszke voltam magamra, hogy a kávézóból kilépve el tudtam engedni mindent.

Felkaptam a táskámat, magamra rántottam a kabátomat, és egyetlen mozdulattal kiszabadítottam magam a lakásból. A lépcsőn szinte ugrálva rohantam le – mintha a testem gyorsabban akarna menekülni, mint ahogy a gondolataim engednék.

Kellett a levegő. A nyitott tér. Mennem kellett valahová. Bárhová, csak ki a négy fal közül, mielőtt tényleg elfogy bennem valami, amit már nehéz lesz visszahozni. Nem mondtam még, hogy pontosan hol lakom? A lakásom az Arundel Streeten van (talán ismeritek is), egy régi, háromszintes épület második emeletén. Nem túl feltűnő, mégis van benne valami megnyugtató. Az utcára kilépve arcul csapott a hűvös esti levegő, de most ez jól esett. Jólesett, hogy valami kívülről is megérint, nem csak belülről feszít.

A város tompa morajlása körülölelt, nem zavart. A fények elfolytak a vizes aszfalton, minden kirakat tükrözte egy kicsit az arcomat, de egyik sem mutatta meg ugyanúgy. Valahol egy autó dudált, egy biciklis elsuhant mellettem a nedves macskaköveken. Nem messze egy pár nevetett egy padon, én pedig csak mentem, mentem, mintha ezzel a tempóval ki lehetne rohanni a múltból.

Adam. Nem maga az ember hiányzott, ahogy mondtam. Már rég nem. Talán soha nem is volt ott igazán. Inkább az, amit jelentett. Egy kapcsolat ígérete, amit végül egyetlen pillanat alatt vágott ketté. Nem is a hűtlenség fájt a legjobban – hanem az, hogy ő képes volt megtenni. Hogy valaki, aki azt mondta, ismer (hogyne...) és szeret (nyilván...), ilyen könnyedén el tudta dobni azt, amiben én még hinni próbáltam.

És valahol mélyen, nevetséges módon ott csengett bennem a gondolat: vajon Lucas Storm... ő is megcsal valakit éppen most? Egy hotelszobában? A színfalak mögött? Nicol szerint szingli, de tényleg, ki tudhatja ezt igazán? A bulvárújságok? A recepciós, aki látja, kivel tölti az idejét a szállodákban? A pincér, aki felveszi a rendelést a romantikus vacsoráról? Vagy csak én vagyok az, aki már nem tud másként nézni senkire, csak így: távolsággal, gyanúval, törékeny bizalommal?

Ahogy átvágtam az Essex Streeten és leereszkedtem a Middle Temple Lane-en, az ismerős kavicsos ösvényekre léptem. Ez az a környék, amit mindig is szerettem: történelmi, csendes, kicsit elzárt a nagyváros zajától. A Temple Gardens volt az én kis rejtett világom.

Nem tudatos döntés volt, inkább ösztönös. Azt hiszem, mindig oda megyünk, ahol még megtaláljuk önmagunkat, amihez tudunk kapcsolódni. Értitek, mire gondolok? A fák sötét sziluettje, a padok ismerős kopottsága, a kavicsos ösvények – ezek legalább nem hazudnak. Ezek nem ígérnek semmit. Csak vannak.

És nekem most pont erre volt szükségem.

Egy helyre, ahol nem kell válaszolni az üzenetekre. Egy helyre, ahol nem akar senki beszélni velem. Ahol csak a gondolataim vannak.

A langyos esti szellő gyengéden végigsiklott az arcomon, mintha csak emlékeztetni akarna rá, hogy még itt vagyok. A közeli fák levelei neszezték a félhomályban, és időnként egy-egy madár hangja is felcsengett, tompán, mintha már csak a megszokás tartaná ébren őket. A játszótér lassan kiürült, egy kisgyerek még nevetve mondott valamit az anyjának, majd kézen fogva elsétáltak. A padokon párok ültek szorosan egymás mellett, némelyikük csak hallgatott, mások halkán beszélgettek, de senki sem sietett. A park lélegzett, lassan, nyugodtan. A nappal még nem múlt el teljesen, de az este már jelen volt – mint egy udvarias vendég, aki nem akar zavarni, csak elfoglalja a helyét. És ez a pillanat – furcsamód – tökéletes volt. Nem harsányan boldog, megint csak nem filmbe illő. Csak egyszerűen jelenlévő. Úgy volt jelen az este, mint aki nem akar semmit: csak figyelni.

Ez a nyugalom pontosan illett egy könyvhöz. Szerencsére a táskámban még ott lapult a regény, amit rendszerint buszon vagy metrón olvastam, miközben próbáltam kizárni a külvilágot. A *herceg*

és a cseléd lány. Tipikus romantikus történet: két ember, két világ, egy szerelmi ív, amely a legnagyobb akadályokon is átküzdi magát. Nem újdonság, de még mindig működik. És vajon miért működik? Mi a titkos összetevő? Miért rajongunk ezekért a történetekért? Vajon azért, mert tiltott a kapcsolat? Mert izgalommal tölt el olyan dolog után vágyakozni, ami elvileg nem lehetne a tiéd? Vagy azért, mert ott a hős férfi, aki mindennel szembe menve a lányt választja, és mi is ilyen életet akarunk élni? Legyen egy hősünk, aki oltalmazva átölel minden pillanatban? Vagy a receptben a titkos összetevő maga a szerelem? Semmi egyéb, csak a szerelem? Nem tudom a választ, de az, hogy belemerülhetek a történetbe, örömmel tölt el, és megnyugvással. És most, ebben a parkban, ezen az estén, nekem pont ennyi elég is volt. Nem akartam mélységet, válaszokat vagy kérdőjeleket. Csak egy világoszöld ruha képét egy bálteremben és azt, hogy valahol – ha nem is most – két ember tényleg megtalálja egymást.

Elárulom nektek, hogy a parknak van egy olyan szeglete, ahova meglehetősen kevesen járnak, pedig csodaszép. Le kell térni a főútról, át kell menni egy kis patak fölött átívelő hídon és a buja bokrok rejtekében megbújik egy pad. Nos, ezen a padon szoktam órákat tölteni, és közben zenét hallgatok, olvasok, vagy csak egyszerűen létezem. Ezen a napon, ebben az órában, ebben a pillanatban mosódott el az álom és a valóság közötti nagyon vékony határ.

Ahogy közelebb értem, azonnal észrevettem, hogy valaki ül ott. Egy férfi. A sziluettje ismerős volt, de az agyam tiltakozott: ő nem lehet itt. Nem, nem. Nem most. A Keywood család sorozatának ünnepelet csillaga, ügyeletes szívtiprója valamilyen megmagyarázhatatlan okból az én titkos helyemet választotta ki magának, hogy elbújjon a világ elől. Mintha a világ egyszer csak úgy döntött volna, újra összehoz minket ott, ahol a legkevésbé számítottam rá.

IV.

Minden bizonnyal azt a megoldást kellett volna választanom, hogy megfordulok, elindulok vissza, és hátra sem nézek. De az Adam által küldött üzenetek továbbra is a gondolataim körül keringtek, és igazából nem éreztem azt, hogy megzavartam volna valamit, különben is ez az én helyem – legalábbis elméletben, a gyakorlatban mindenkié, tudom. Szóval, sóhajtottam egy nagyot, és megszólítottam azt az embert, akivel pár órával korábban álmomban együtt táncoltam, és aki kicsit később, már a valóságban, végighallgatott egy szürreális helyzetben.

– Hahó! – szóltam. Lucas Storm felnézett a papírjaiból – vagy talán csak jegyzetekből vagy levelekből, ki tudja? – és kissé szomorkás, fáradt tekintettel rám meredt.

– Helló.

– Bizonyosan furcsán hangzik majd, amit mondok – folytattam, miközben megpróbáltam úgy viselkedni, mintha ez a beszélgetés bármelyik másik estéhez hasonlóan természetes lenne –, de általában én vagyok itt az, aki töprengő üzemmódba kapcsol. És merő kíváncsiságból kérdezem: Téged mi szél hozott a Föld e magányos szegletébe?

Egy pillanatig azt hittem, túllöttem a célon. Tipikusan az a helyzet volt, amikor az ember elfelejti, hogy nem filmben van, és a másik félnek tátva marad a szája – de Lucas Storm esetében nem ez történt. Csak lassan elmosolyodott. A felismerés szikrája ott játszott a szemében.

– A magány – felelte egyszerűen.

Bólintottam, mint aki teljes mértékben érti ezt az állapotot. Mert értettem. Tényleg.

– Nos, ezzel igazán nem tudok vitatkozni – mondtam csendesen. – Akkor én nem is zavarlak tovább a csendes magányodban.

– Várj!... – szólalt meg, és most egy árnyalatnyival több él volt a hangjában. – Tudod, ki vagyok?

Elmosolyodtam, és kissé félrebillentettem a fejem.

– Hát, azt hiszem láttalak már valahol. Talán egy konferencián? – válaszoltam, szándékosan szelíd iróniával. – Ott álltál a bejáratnál, miközben én Clement Attlee-ről próbáltam húsz percig értelmesen beszélni.

Nevetett. Nem túl hangosan, de őszintén. A vállai kicsit megrándultak, mintha ezzel a nevetéssel le is rázna magáról valamit.

– Akkor tényleg tudod, ki vagyok.

– Talán igen. És azt hiszem, jelen állás szerint ezen bolygónak kevés olyan része van, ahol ne tudnák az emberek, hogy ki vagy – mosolyogtam rá bátorítóan, magamat is meglepve a válaszom könnyedségén.

– Akkor miért nem...?

– Miért nem ugrok a nyakadba? Miért nem kérek autogramot, és miért nem sikítok a látványodra? – vágtam közbe félig nevetve, félig önvédelemből. És közben, akármennyire is próbáltam józanul viselkedni, a plátói kékszemű (bár jelen esetben határozottan barna) szőke (továbbra is barna) hercegem ott állt előttem, szinte vibrálva. Nem tudom, ez most pontosan mit jelentett – a pillanatot, a lehetőséget, vagy csak a túl sok romantikus regényt, amit olvastam –, de egy apró piros lámpa belül felvillant: *Mit csinálsz Te, lány? Itt van előtted, és ilyen vagy vele?*

A kérdés jogos volt. De én tényleg azt mondtam, amit gondoltam.

– Nos, sok millió társammal szemben – mondtam lassan, kicsit keresve a szavakat –, annak ellenére, hogy azt gondolom: remek színész vagy, sőt, annál is jobb, de én nem ismerlek. Nem tudom, ki vagy.

Lucas Storm ekkor felállt, és most már teljes valójában előttem tornyosult. Pedig nem vagyok alacsony – de mégis, a jelenléte.... Nem a magasság, nem a test volt a lényeg, hanem valami egészen megfogalmazhatatlan. Valami, ami miatt egy halk „hűha” hagyta el a számat – reflexből, őszintén.

És ezért cserébe mosolyt kaptam.

– Tudod, hosszú idő óta te vagy az első hölgy – mondta, és hihetetlen, hogy tényleg hölgynek hívott a huszonegyedik században! – aki nem az autogramomért, a számomért, vagy a címemért jött ide hozzám. Ez szokatlan. És egyben nagyon jó. Már-már üdítő érzés.

– Örülök, hogy segíthettem – válaszoltam, és ő elnevette magát. Olyan nevetéssel, ami nem a kamera előtt születik. Hanem belülről. Teátrális megfogalmazás? Lehet, de teljesen igaz.

Egy pillanatra csend telepedett közénk. Nem kényelmetlen csend, inkább olyasmi, amiben az embernek kedve támad leülni egy padra, akár egy ismeretlennel is.

– Szóval – törte meg végül ő a hallgatást, most már sokkal oldottabb hangon –, mondanál valamit magadról? Miért hallhattam tőled egy miniszterelnökről? Jegyzem meg, sosem gondoltam volna, hogy egy történelmi előadás ilyen hatással lesz rám. Engedd meg, hogy azt mondjam: remek volt.

Felnéztem rá, és egy darabig csak mérlegeltem. A saját válaszomat. A helyzet súlyát.

– Köszönöm és jó kérdés – mondtam végül, és elmosolyodtam. – De csak akkor mesélek, ha te is mondasz magadról valami olyat, amit nem szoktál. (Komolyan el nem hiszem, hogy ezeket a szavakat én mondom ki. Mikor lettem én ennyire közvetlen és már-már flörtölő... Vagy tévedek? Nem, szerintem nagyon is az vagyok most.)

Lucas Storm bólintott.

És így kezdődött el valami. Talán csak egy beszélgetés. Talán egy fejezet. Vagy talán egy olyan történet, amit soha nem szántak nyilvánosnak.

– Nem szeretem a sajtótájékoztatókat. A konferenciákat ellenben igen – mondta Lucas azzal a nagyon is ismert félmosollyal, ami az elmúlt években ezernyi képernyőn és plakáton köszönt vissza, és most itt volt élőben. És most csak nekem szólt.

Ezen a ponton egyszerűen kacagtam.

Nem udvarias nevetés volt, nem az a fajta, amit kínos csendbe szokás beilleszteni. Inkább valami furcsa, önkéntelen hang tört fel belőlem, őszinte örömből. Olyan, amit ritkán enged meg magának az ember, ha túl sokat gondolkodik előtte. És nem is értettem elsőre, miért nevetek ennyire tisztán. Talán a mondat abszurditása miatt – mert ki mond ilyet ilyen természetességgel? Talán a helyzet miatt – mert tényleg megtörténik: én, ő, egy parkbeli pad, és beszélgetünk, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. De leginkább azért nevettem, mert hirtelen tudatosult: testet öltött az álombeli férfi.